

РЕШЕНИЕ

№ 3471

гр. София, 12.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в публично заседание на 27.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **3047** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Г. Л. Р. от гр. С. срещу заповед № ДК-09-С-26/25.02.2011г. на Н. С. С. П. Р. район.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Твърди се, че към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателката е направил искане вх. № ТК-94-Г-3/19.01.2011 г. в Столична община за издаване на разрешение за ползване на сградата, както и са входирани всички необходими документи и процедурата по издаване на разрешението е към своя край. Възражава се също така, че процесният строеж е напълно завършен, няма незавършени мероприятия по отношение на хранването му и за същия има издадено разрешение за строеж и акт за узаконяване. Иска се от съда да постанови решение, с което да бъде отменена заповед № ДК-09-С-26/25.02.2011г. на Н. С. С. П. РДНСК – Югозападен район и предоставена възможност на жалбоподателя да изчака издаването на протокол – образец 16.

Ответникът – Н. С. С. П. РДНСК – ЮГОЗАПАДЕН РАЙОН – редовно призован, не се явява, не изпраща представител и не взема становище по

жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № ДК-09-С-26/25.02.2011 г. на Н. С. С. П. РДНСК – Югозападен район, на основание чл. 178, ал. 5 от ЗУТ във вр. с чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 13 от ЗУТ, е забранено ползването на строеж: „Вилна сграда с пристройка”, находящ се в УПИ XIII–1115, кв. 59а по плана на гр. С., м. „С – Драгалевци – II част”, с административен адрес: гр. С., ул. „З. В мотивите на заповедта се посочва, че строежът е пета категория и е собственост на Г. Л. Р., представлява вилна сграда с пристройка в завършен вид, като за него има издадени разрешение за строеж № 58/17.05.1996 г. и акт за узаконяване № 88/30.04.1998 г. Административният орган е установил, че процесният строеж е захранен с електрическа енергия и вода и се ползва по предназначение, без да е въведен в експлоатация по установения законов ред в нарушение на чл. 178, ал. 1 от ЗУТ. Със заповед № РД-13-447/01.11.2010 г. началникът на ДНСК е предоставил на началниците на сектори към РДНСК част от правомощията си по ЗУТ, в това число и тези по чл. 178, ал. 5 и чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 13 от ЗУТ.

Процесната заповед е издадена въз основа на констативен акт № 1-СД2-6600-326/17.12.2010 г. във връзка с извършена проверка на служители от Столична община, район „В.”, П. която е установено, че процесният строеж – вилна сграда със застроена площ от 117.20 кв. м. и пристройка към сградата със засторена площ от 46.60 кв. м., в готов, завършен вид, се ползва без удостоверение за въвеждане в експлоатация. Констатирано е още, че строежът е пета категория, както и че не са представени документи за въвеждане в експлоатацията му. Във връзка с така съставения акт от жалбоподателката е направено възражение вх. № 9400-7788/23.12.2010 г., в което се посочва, че за строежа е започнала процедура за издаване на удостоверение за въвеждане на сградата в експлоатация.

Жалбоподателката се легитимира като собственик на процесния строеж с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 70, том XXX, дело № 7466/1998 г.

По делото е представено от жалбоподателката, с молба от 16.06.2011 г., и удостоверение № 237/30.03.2011 г. за въвеждане в експлоатация на строеж: „Вилна сграда и пристройка към нея”, находящ се в УПИ V-1115, кв. 62, м. „в. з. Симеоново – Драгалевци – II част”, район „В.”, с възложител: Г. Л. Р.. Видно от приложена по делото служебна бележка изх. № 9400-7701/14.03.2011 г. на отдел „Кадастър и регулация”, район „В.”, Столична община, УПИ XIII-1115, кв. 59а, е идентичен на описания в нотариален акт № 70/1998 г. парцел V-1115, кв. 62 по предходна регулация.

П. така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ. Видно от приложена по делото обратна разписка заповедта е съобщена на жалбоподателката на 11.03.2011 г, като жалбата срещу същата е подадена на 24.03.2011 г., съгласно поставен върху нея вх. № С11-246-03-737. Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена в предписаната от закона форма и от компетентен орган – със заповед № РД-13-447/01.11.2010 г. началникът на ДНСК е предоставил на началниците на сектори към РДНСК част от правомощията си по ЗУТ, в това число и тези по чл. 178, ал. 5 и чл. 222, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 13 от ЗУТ. П. издаването ѝ административният орган е спазил административнопроизводствените правила – постановяването на забраната за ползване на строежа се предхожда от съставен констативен акт, който е задължителен етап в административната процедура съгласно чл. 178, ал. 5 от ЗУТ, както и от приети и обсъдени възражения на засегнатото лице.

Оспорената в настоящото производство заповед е издадена на основание чл. 178, ал. 5, във вр. с ал. 1 от ЗУТ, поради което единственият релевантен факт за нейната материална законосъобразност е липсата на изискуемо за обекта разрешение за ползуването му, издадено за въвеждане на строежа в експлоатация по установения ред. Съгласно чл. 178, ал. 1 от ЗУТ, не се разрешава да се ползват строежи или части от тях преди да са въведени в експлоатация, като П. нарушение на тази забрана, началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице въз основа на констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите, съгласно ал. 5 на същия член. Релевантните факти за издаването на заповед с такова съдържание се извеждат от тези два текста и те са: строежът да подлежи на приемане, а такива, съгласно чл. 137, ал. 1, са всички строежи от първа до пета категория включително; строежът да се ползва към датата на съставяне на констативния акт и за строежа да не е издадено разрешение за ползване. В конкретния казус, тези релевантни факти са налице, като в случая не се и оспорва, че към датата на издаване на оспорената заповед не е било налице разрешение за ползването на процесния строеж, който е бил в завършен вид и се е ползвал по предназначение. Настоящият съдебен състав намира за безспорно също така, че процесният строеж е от категорията строежи - пета, визирани в нормата на чл. 137, ал. 1 от ЗУТ, за които е налице необходимост от въвеждането му в експлоатация и в съответствие с чл. 178, ал. 1 и чл. 137, във вр. с чл. 178, ал. 2 от ЗУТ е необходимо същият да бъде въведен в експлоатация от компетентния орган по чл. 177 от ЗУТ.

По делото не са представени и липсват каквито и да било доказателства, че процесният строеж е въведен в експлоатация по реда на ЗУТ към датата на извършване на проверка и съставяне на констативния акт, както и към датата на постановяване на оспорения административен акт, като в случая ирелевантно за

предмета на спора е дали към датата на издаване на процесната заповед от жалбоподателката са предприети действия по издаване на разрешение за ползване, както и че впоследствие, след издаване на заповедта, на 30.03.2011 г., на жалбоподателката вече е било издадено от дирекция „Контрол по строителството” удостоверение за въвеждане на строежа в експлоатация. Нещо повече, изложеното от жалбоподателката във възражението ѝ по констативния акт твърдение и представеното по делото удостоверение № 237/30.03.2011 г. за въвеждане в експлоатация на строеж: „Вилна сграда и пристройка към нея”, съдържат признание от нейна страна за обективизираните в констативния акт факти, послужили като фактическо основание за издаване на процесната заповед, а именно: липсата на въвеждане на строежа в експлоатация към момента на съставянето на този акт от компетентните органи.

В тази връзка следва да се има предвид, че достатъчно основание за издаването на заповед по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ е строежът да се ползва без да е въведен в експлоатация по установения ред от компетентните органи по чл. 177 от ЗУТ и то към момента на нейното издаване, което в процесния случай е доказано по безспорен начин.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна, а така подадената жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд С.-град, Второ отделение, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Л. Р. от гр. С. срещу заповед № ДК-09-С-26/25.02.2011г. на Н. С. С. П. Р. район, като неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: